

КО ЈЕ КО

Приска Агустони (*Prisca Agustoni*; 1975, Лугано, Швајцарска) студирала је у Женеви хиспанистику и филозофију, а од 2002. живи на релацији између Швајцарске и Бразила, где је докторирала и ради као редовна професорка за италијански језик и књижевност на Савезном универзитету Жуиз де Фора у држави Минас Жераис. Преводи савремену бразилску поезију, пише на италијанском, француском и португалском. Од њених новијих збирки треба поменути *Un ciel provisoire* (2015), *Нулићи час* (2020), *O mundo mutilado* (2020), *Према рђи* (2022, „Швајцарска награда за књижевност“), *O gosto amargo dos metais* (2022, награда „Oceanos Poesia“), *Експремна живошница* (2025, ужи избор за награду „Strega Poesia“), *L'Animal extrême* (2025) и *Quimera* (2025).

Јовица Аћин (1946, Зрењанин), пише песме, кратке приче и есеје, преводи са немачког, француског и енглеског. Објављене књиге: *Унакрст дивљина ђамћења* (1970), *Изазов херменеутике* (1975), *Паукова ђолијтика* (1978), *Шљунак и маховина* (1986), *Поеџика расџројсџва* (1987), *Дује сенке краџких сенки* (1991), *Поеџика кривоџворења* (1991), *Униџџиџи џосле моје смрџи* (1993), *Гаџања џо џејелу – о изџнанџвима и лоџорима* (1993), *Аџокалийса Сад – наџџџи о Божанџџивеном маркизу* (1995), *Лейџиров сановник* (1996), *Неземаџске џојаве* (1999), *Љуба Поџовић – одисеја једне сенке* (2000), *Лебдеџи објекџи* (2002), *Кохође да воли, мора да умре* (2002), *Мали ероџски речник срџскојезика* (2003), *Сениџџџа и друџи раскази* (на македонском, 2005), *Дневник изџнане душе* (2005), *Дневник о ваџини* (2005), *Голи демони/Наџе жене* (коаутор-илустратор М. Милетић, 2006), *Прочиџано у џвојим очима*

(2006), *Шеџња џо крову: Сабрани црџеџи Франца Кафке* (2007), *Голи џриџоведач: О свим сџварима изџубљеним и наџеним* (2008), *Ушће океана* (2011), *Јеванђеље џо маџарцу и друје џриче о сџџним свеџим џренуџима* (2013), *Кроз блаџо и осџала умиџљања* (2017), *Сродници* (2017), *Украдени роман* (2018), *Сродници* (2018), *Пилоџ џрамваја* (2019), *Мали ероџски речник срџскојезика – са Лебдеџим објекџима и Дневником изџнане душе* (2019), *Полазеџи од краја свеџа* (2020), *Дозвола за биџикл* (2021), *Бања и друје џоследње џриче* (2021), *Све збој ваздуха – око џриџоведања* (2021), *Писани џуџеви – џриче изабране из Океана* (2022), *Ходочаџће у Согому* (2022), *Докџор џриџоведања – Кафка* (2022), *Сновиђења и оџсене – изабране џриче у кључу фанџасџике* (2023), *Залудно миџљење – у ауџоџоеџичким кайџицама на челу* (2024), *Шибане* (2024) и *Коџао* (2024). Живи у Београду.

Маријана Алексић Милановић (1991, Бајина Башта), основне, мастер и докторске студије завршила на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Запослена је као лектор за шпански језик на истом факултету. Основне области научно-истраживачког рада су јој настава шпанског као страног језика, контрастивна лингвистика, прагматика и синтакса шпанског језика, као и књижевно превођење. Са шпанског је превела романе *Блисџава реџублика* (2020) Андреа Барбе и, у сарадњи са Бојаном Ковачевић Петровић, *Месеџ у кавезу* (2016) Сое Валдес. Живи у Београду.

Владимир Арсенић (1972, Београд), магистрирао компаративну књижевност на Телавивском универзитету. Био је редовни је

критичар интернет портала *e-novine.com*. Писао за Трећи програм ХРТ-а, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Бетон*, *Пешчаник*, *versopolis*. Објавио је књигу књижевних критика *Еџике љриповедања* (2019). Текстови су му превођени на словеначки и албански. Преводи са енглеског и хебрејског. Са Срђаном Срдихем води Радионицу креативног писања у Тополској 18 и издавачку кућу „Партизанска књига”. С пријатељима уређује књижевни часопис *Улазница* који излази у Зрењанину.

Соња Атанасијевић (1962, Лебане), објавила је романе: *Они су осџали* (1995), *Црвени крућ* (1997), *Бексџво из акваријума* (2003, Награда „Златни Хит Либер”), *Наранџе за Божану* (2004, Награда „Златни Хит Либер”), *Ко је убио Алфија* (2009), *Ваздушни људи* (2013, Награда „Бранко Ђопић”), *Велика лаж* (2016), *Сјавај, звери моја* (2020), *Вешџице из Илинаџа: theatrum mundi* (2023) и збирку прича *Крилаџа џуџа* (2005). Приче су јој заступљене у неколико антологија, а њена проза превођена је на француски, енглески, бугарски, румунски и македонски језик. Живи у Београду.

Драган Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домеџи* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имџераџив новума: Први свеџски раџ у срџској аниџоамеричкој међураџној џрози* (2021), приредио књигу *Проза о џрози: фџаџменџи о краџкој џричи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сиџушне џриче: срџска микро-џрича* (2021) и панораму *Последња Аџшари џенераџија: џанорама новосадских џрозаџсџа џенераџије осамдесетџих* (2021). Живи у Новом Саду.

Алекса Васиљевић (1996, Крагујевац), дипломирао је на Катедри за англистику на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Преводи са енглеског језика.

Елена Гаро (*Elena Garro*; 1916, Пуебла, Мексико – 1998, Куернавака, Мексико), мексичка новинарка и списатељица. Била је једна од најутицајнијих списатељица двадесетог века у Мексику. У њеним делима често се преплићу реално и магично, а неретко су теме друштвена неправда и маргинализованост жене у мексичком друштву.

Александра Жежељ (1977, Београд), завршила је основне, мастер и докторске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Чланица је Хемингвејевог друштва (САД), Фиццералдовог друштва (САД) и Удружења за англоамеричке студије Србије. Добила је звање научног сарадника у области језик и књижевност – наука о књижевности (2021). Објављује у националним и међународним научним зборницима и научној периодици. Самостални истраживач. Ауторка је следећих књига: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Хеминџеј и роџ: џисаџ у мреџи џеорије* (2018), *Песник и један чиџалаџ: оџлеџи о џоеџији и џрози Драџана Лакићевића* (2020), *Збирка леџџирова: оџлеџи о аниџоамеричкој књижевности* (2021), *Ваџаревић у диџалоџу* (2022) и *Свеџ међубоџа: оџлеџи о срџској аниџоамеричкој књижевности* (2025). Живи у Београду.

Дејан Илић (1961, Травник), од 1969. живи у Београду, завршио италијански језик и књижевност. Објавио следеће књиге поезије: *Фиџуре* (1995), *Убоџи без џона* (1998), *Лисабон* (2001), *Дувански џуџ* (2003), *Кварџ* (2005), *Из вџкенџа* (2008), *Лниџе беџа* [изабране песме 1995–2008] (2011), *Каџасџар* (2013), *Долина Плисџос* (2017), *Камџерџлаџ* (2021) и *Покоџани рџ* (2025). Бави се књижевним превођењем. За своју поезију и превођење поезије добио награде „Бура Јакшић”, „Бранко Миљковић”, „Меша Селимовић” и „Милош Н. Ђурић”.

Брајан Ино (*Brian Eno*; 1948, Вудбриџ, Уједињено Краљевство) енглески је музичар, композитор, продуцент, визуелни уметник и

аутор, једна од најутицајнијих фигура савремене музике. Студирао је сликарство и експерименталну музику, а музичку каријеру започео је седамдесетих година као члан групе *Roxy Music*. Након изласка из бенда развија богату соло каријеру, током које се посебно истакао на пољу електронске музике као пионир амбијенталног звука. Сарађивао је са бројним истакнутим музичарима, међу којима су Дејвид Боуви, Дејвид Бирн и Роберт Фрип. Као продуцент, познат је по иновативним и неконвенционалним методама рада. Поред музике, бави се писањем, звучним инсталацијама и визуелном уметношћу.

Јелена Јовић (1981) предаје на Филолошком факултету и преводи савремену пољску прозу и научне текстове с пољског и енглеског језика. Често сарађује с Пољским институтом у Београду, Југословенском кинотеком и пољским позориштима за децу. У часопису *Robocza* преводила је и уређивала пољску, српску и босанску поезију 2006–2009. године. На конкурс града Вроцлава као Европске престонице културе освојила је 2016. прво место за превод романа *Lubjevo* Михала Витковског. Чланица је источноевропског књижевно-преводиоачког колектива *Rozstaje* и Друштва симултаних и консекутивних преводилаца Србије. Преводила је на српски прозу Јоане Батор, Шчепана Твардоха, Јацека Дукаја, Јацека Денела, Марћина Вихе, Дороте Масловске и других.

Милена Каличанин је редовна професорка на Департману за англистику Филозофског факултета у Нишу. Аутор је монографија *The Faustian Motif in the Tragedies by Christopher Marlowe* (2013), *Political vs. Personal in Shakespeare's History Plays* (2017), *Uncovering Caladonia: An Introduction to Scottish Studies* (2018) и коаутор уџбеника *English Renaissance Literature Textbook* (2020). Заједно са др Смирцовой приредила је публикације *Growing Up a Woman: The Public/Private Divide in the Narratives of Female Development* (2015) и *Representations of the Local in the Postmillennial*

Novel: New Voices from the Margins (2022). Ауторка је бројних радова из области Енглеске ренесансне књижевности, Студија канадске и британске (нарочито шкотске) културе и књижевности. Недавно је започела истраживање у оквиру Дигиталне хуманистике са фокусом на дигиталне форме књижевности.

Војислав Карановић (1961, Суботица), дипломирао је југословенске и општу књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију и есеје. Радио је као уредник у Радио-телевизији Србије. Објавио је књиге песама: *Тасџашура* (1986), *Зайисник са буђења* (1989), *Жива решејка* (1991), *Сјрми љризори* (1994), *Син земље* (2000), *Свешлост у налеџу* (2003), *Дах сјвари* (изабране песме, 2005), *Наше небо* (2007), *Унуџрашњи човек* (2011), *Поезија насјаје: изабране џесме / Poetry Originating: selected poems: bilingual edition* (2014), *Избрисани џрајови* (2017), *Зајрљај у коме нема никоја: изабране џесме* (2020), као и књигу есеја *Ослобађање анђела* (2013). За своју поезију добио је награде: „Печат вароши сремскокарловачке“, „Бранко Ћопић“, „Бранко Миљковић“, Златни сунцокрет, „Меша Селимовић“, „Владислав Петковић Дис“, „Ђура Јакшић“, „Васко Попа“, Ленкин прстен, Змајеву награду, „Десанка Максимовић“ и „Тудор Аргези“. Живи у Београду.

Мина Кокеза (2002, Краљево), дипломирала је на Катедри за англистику Филозофског факултета у Београду. Тренутно похађа последњу годину двогодишњег мастера преводјења на Филолошком факултету, и повремено се волонтерски и хонорарно ангажује у преводјењу.

Бојан Кривокапић (1985), дипломирао је компаративну књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је књигу кратке прозе *Трчи Лилиџ, зайињу демони* (2013), збирку поезије *Жохаров лејш* (2014), те романе *Пролеће се на џуџ сјрема* (2017) и *Вила Фазанка* (2023). Добитник је награда за прозу: „Улазница“ (2011), „Ђура Ђуканов“ (2012)

и „Едо Будиша“ (2014), као и Награде „Мак Диздар“ за збирку поезије (2013). За роман *Пролеће се на љуш сирема* године 2018. добија Награду „Мирко Ковач“ за најбоље дело младог аутора у Србији, Босни и Херцеговини, Хрватској и Црној Гори. Књижевни текстови су му преведени на италијански, немачки, мађарски, албански и енглески језик. Живи у Новом Саду.

Ђорђе Кубурић (1958, Бачко Петрово Село), дипломирао је на новосадском Филозофском факултету (одсек за југословенске књижевности и светску књижевност). Објавио десет књига поезије (укључујући и *Не остављај лепо / s nyarat nem hagyom le* – двојезично издање у извору и преводу Илеша Фехера, 2023). Бавио се рок, филмском, позоришном и књижевном критиком. Песме су му заступљене у више антологија и панорама, и преведене на више језика. Добитник је књижевне награде „Ленкин прстен“ (2011). Почев од 2010. године континуирано организује и води јединствене књижевне вечери у Крупари (Бачко Душаново), где је дочекао око 120 писаца. У истом простору (са Дејаном Симоновићем) уређује Међународну књижевну колонију СКД – Крупара (од 2019). Живи у Суботици.

Марина Милев (1982, Бор), завршила је Вишу школу ликовних и примењених уметности у Београду (2003). Дипломирала на Академији ликовних уметности у Новом Саду (2008). Бави се сликарством, илустрацијом и графичким дизајном.

Силвија Монрос Стојаковић (1949, Буенос Ајрес, Аргентина), основну школу, гимназију и филолошке студије завршила је у Београду. Свој књижевни рад започела је 1976. године као преводилац, а до данас се огледала у монографској и критичкој есејистици, поезији и у романескној, путописној и епистоларној прози. Објавила је *Последње Корњасарове школице* (преписка са Кортасаром, 1991), *Опледало љубави* (преписка Оље Ивањицки и Леонида Шејке, 1994), *Град на*

играовима (електронски одговор Милосрдном анђелу, 2000), *Орпееина Клейсигра* (огледи о филозофији Хосеа Ортеге и Гасета, 2001), *Наставиће се...* (роман, 2002), *Ми, Салвадор Дали* (монографија, 2004), *Моја Арјенџина* (путопис, 2005), *Све у свему – збирка ћушњи* (поезија, 2006). Захваљујући истоветном познавању српског и шпанског језика, превела је у оба правца преко сто библиографских јединица, а није занемарљив ни њен пионирски допринос превођењу каталонске књижевности (Кортасар, Маријас, Р. Монтеро, Андрић, Симовић, Ковачевић и др). Живи у Београду.

Саша Обрадовић (1968, Ваљево), дипломирао је на Правном факултету у Београду 1993. године. Објавио је пет романа: *Марџијан је најзад мршав* (2005), *Врш љубави* (2008, Стипендија Борислава Пекића), *Друштво свијет* (2009), *Сесире Кармазић* (2013) и *Оцена доказа* (2021), као и две књиге прича: *Улазак у замак* (1999) и *Излазак из замка* (2021). Приче су му заступљене у неколико антологија и избора новије српске прозе. Живи у Ваљеву.

Драган Проле (1972, Нови Сад), бави се класичном немачком филозофијом и савременом филозофијом. Докторску дисертацију „Појам повести у Хајдегеровој и Хегеловој филозофији“ одбранио је 2006. године. Објављене књиге: *Хусерлова феноменолошка онтологија* (2002), *Ум и њовест* – Хајдегер и Хегел (2007), *Страности бића – њрилози феноменолошкој онтологији* (2010), *Хуманости страности човека* (2011), *Унутрашње иностранство – филозофска рефлексција романџизма* (2013), *Традиција наставе филозофије* (2014), *Појаве одсушности – њрилози савременој есејистици* (2016), *Једнакост неједнакости – феноменологија и ране авангарде* (2018), *Ничеови џрубадури* (2021), *Седам смртних грехова – оилеги из љоредне феноменологије* (2022) и *Пећински заокреш* (2024). Добитник је Награде „Никола Милошевић“ Другог програма Радио Београда за најбољу теоријску књигу 2011. године. Преводи са немачког језика.

Живи у Новом Саду и ради на Филозофском факултету.

аријел розе (*ariel rosé*) је трансродни, андрогини, квир песник, есејиста и илустратор, пореклом из Пољске, са боравиштем у Норвешкој, номад по избору и пливач. Аутор је збирки поезије *Północ Przypowieści* (2019) и *morze nosą jest mięśniami serca* (2022), а у преми су и две књиге есеја: *Ukraine – A Polyphony* и *Ways of Swimming*. Такође је коуредник издања *Both Sides Face East/Durable Words* (Academic Studies Press, 2025).

Сали Руни (*Sally Rooney*; 1991, Каслбар, Ирска), дипломирао је енглеску и америчку књижевност на Колеџу Тринити у Даблину, граду у коме живи и ради. Већ њен први роман, *Разговори с ђријашељима* (2017), објављен још док је завршавала мастер студије америчке књижевности, донео јој је светску славу и награду листа *The Sunday Times/PFD* за Младог писца године. Роман *Разговори с ђријашељима* нашао се и у ужем избору за награде „Дилан Томас“ и Ратбоунс Фолио, као и у ширем избору за признање „Дезмонд Елиот“. Такође је била у ужем избору за награду *The Sunday Times*-а за кратку причу са новелом *Господин Салари*. Роман *Нормални људи* (2018) осваја Награду „Коста“ као роман године, док је 2019. био књига године највећег и најпопуларнијег ланца књижара у Великој Британији, Вотерстоунс. Уз то је у 2019. години проглашен Књигом године у Великој Британији. Престижна награда за британску Књигу године додељује се у осам жанровских категорија, да би на крају био проглашен свеобухватан победник. Сали Руни је успела да освоји награду у категорији фикције, али и да тријумфује у свих осам категорија. После трећег романа *Бајни свеће, где си ти* (2021) *The New York Times* ју је прогласио првом великом ауторком миленијалаца. Коауторка је телевизијске адаптације романа *Нормални људи* у једну од најпопуларнијих Би-Би-Сијевих минисерија. Роман *Разговори с ђријашељима* такође је адаптиран за истоимену телевизијску серију

2022. године. *Иншмерце* је њен четврти роман (2024).

Срђан Срдих (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Џонашана Свифта*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseler.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурс зурењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво ђоље* (2010), *Сањори* (2013), *Сребрна мајла ђага* (2017), *Љубавна ђесма* (2020) и *Аушосекција* (2023), збирке прича *Есјирандо* (2011) и *Сајоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чишања* (2014).

Јелена Стакић, дипломирао је на Групи за психологију Филозофско-историјског факултета Универзитета у Београду. Радила је као истраживач масовних медија и јавног мишљења, и у области маркетинга. Од краја 1974. књижевни преводилац у статусу самосталног уметника, а од 1995. исто, али у статусу пензионера. С енглеског и француског превела седамдесетак књига из разних области хуманистике (историје, антропологије, социологије, психоанализе, психологије, књижевне критике, више међудисциплинарних студија), седамдесетак романа и збирки приповедака и десетак драмских текстова. Прави излете у новинарство и публицистику, а и ауторка је књига *Мачке и ми* (1988) и

Жедни љреко воге, нешћо о љревођењу (2001). Добитница је више награда за публицистички и преводилачки рад и сматра да је књижевно превођење најлепши посао на свету.

Драган Станишић (1953, Београд), дипломирао је на Правном факултету. Похађао је постдипломске студије театрологије (историјска драма) на ФДУ у Београду, група Драгана Клаића. Објавио је књиге прича *Мекани часовници* (1988) и *Пароброд у жићу* (2019), као и романе *Киша љада на Порћобело* (1991), *Поља јаћода* (1995) и *Ваћре лућалице* (2022). Објавио је и поему *Оркесћар на Milky Way булевару* (2019). У часописима су штампани интегрални текстови његових драма: *Кишни блуз* (1994), *Прах и маћла* (1997), *Ко се љлаши Џека Керуака* (2000), *Суђење Хамлећовим љлумцима* (2000). На Трећем програму Радио Београда у режији Бобе Марковића изведене су радио-драме: *Ко се љлаши Џека Керуака* (1999) и *Ко је следећи* (2000). Позоришни комад *Суђење Хамлећовим љлумцима* игран је у Омладинском позоришту у Смедеревској Паланци (праизведба 2010), у режији Мирослава Јозића. Члан је Српског Књижевног Друштва.

Вилијам Тревор (*William Trevor*; 1928, Мичелстаун, Ирска – 2016, Девон, Енглеска), ирски прозни писац, драмски аутор и један од најзначајнијих мајстора кратке приче на енглеском језику у другој половини двадесетог века. Одрастао је у различитим местима широм Ирске, студирао историју на Тринити колеџу у Даблину, радио као наставник, а затим се трајно настанио у Енглеској, највише у Девону. Писао је романе, новеле, драме и есеје, али је највећи углед стекао као приповедач чији су текстови познати по прецизном стилу, суптилној психологији и тихој, али снажној емоционалној напетости, са темама породичних односа, моралних компромиса, усамљености и провинцијских заједница Ирске и Британије. Најважнија дела: *The Old Boys* (1964), *The Boarding-House* (1965), *Mrs Eckdorf in O'Neill's Hotel* (1971), *The Children of Dynmouth* (1976), *Fools of Fortune* (1983), *The*

Silence in the Garden (1988), *Two Lives: My House in Umbria and Reading Turgenev* (1991), *The Collected Stories* (1992), *Felicia's Journey* (1994; срп. превод *Фелицијино љућовање*, Нолит, 1997), *Outside Ireland: Selected stories* (1995; срп. превод *Рујевина Сан Пјећра*, Clio, 1997), *The Story of Lucy Gault* (2002; срп. превод *Прича о Луси Голћ*, Дејадора, 2003), *A Bit on the Side: Selected Stories* (2004; срп. превод *Нешћо мало са сћране*, Дејадора, 2004), *Cheating at Canasta* (2007), *Love and Summer* (2009), *Last Stories* (2018).

Милица Ђуковић (1987, Панчево), дипломирала, мастерирала и докторирала на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Ради у Институту за књижевност и уметност у Београду, на научном одељењу „Српска књижевност и културна самосвест”. Пише научне радове, есеје, књижевну и научну критику. Ауторка монографије *Теолошки љосћсћрукћурализам: љоезија и љоећика Драћана Бошковића* (2025).

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду, а докторирао на Филолошком факултету у Београду. Објавио је преводе књига Дејвида Фостера Воласа, Кормака Макартија, Џона Барта, Карила Филипса, Та-Нехасија Коутса, Криса Абанија, Ен Карсон, Џојс Керол Оутс, Ени Пру, Исака Башевиса Сингера, Хенрија Џејмса, Томаса Лиготија и других. Добитник је Награде за превод године 2011. Друштва књижевника Војводине за превод књиге *Изљубљен у кући смећа* Џона Барта. Аутор је студије *Ник Кејв и љоећика љресћу-ћа* (2022). Живи и ради у Новом Саду.

Предраг Црнковић, преводилац и писац. Превео је 52 књиге с данског (41 с тог језика), норвешког, шведског, енглеског и словеначког. Уређује едиције „Северно светло”, „YUGO _ЛИТ” и „Ван тока” у „Пресингу”. Објавио је седам романа и по једну збирку прича и поезије, три радио-драме (две награђене на

конкурсу Радио Београда за оригинални текст и једна адаптација Мопасанове приповетке) вишекратно су извођене на Радио Београду. Превођен је на дански и словеначки. Рукопис романа *Београд за покојнике* освојио је 2008. регионалну награду V. B. Z.-а, док је рукопис драме *Трбухозборци* освојио Награду „Бранислав Нушић” Удружења драмских писаца Србије 2017. Исте године приповетка „Трема” је добила Награду „Милутин Ускоковић” НБ у Ужицу (али му је одузета, јер се жири наљутио зато што се

аутор потписао псеудонимом). У међувремену су му приповетке награђиване на конкурсима за Награду „Лаза Лазаревић” Културног центра у Шапцу, као и на конкурсима, часописа Улазница из Зрењанина и Бележница из Бора. Као преводилац је 2013. добио награду Државног фонда за уметност Данске за промовисање савремене данске књижевности у Србији. Члан је УКПС и ОФ-а (удружења данских преводилаца, као дела данског удружења књижевника).